

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 25, 2017

Nummer 25, 2017

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2877](#) 17-11-2017

Zevenaar/leges

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:4584](#) 24-11-2017

Franekeradeel/weigering omgevingsvergunning

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:11430](#) 23-11-2017

Leudal/handhaving

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:5945](#) 17-11-2017

GS Gelderland

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:3911](#) 18-10-2017

Wierden/handhaving

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:9184](#) 05-10-2017

Schagen/omgevingsvergunning

Annotatie

Tycho Lam

Annotatie

Tonny Nijmeijer

Annotatie

mr. D.S.P. Roelands-Fransen

Annotatie

Sophie Ravelli en Rut Molenaar-Wingens

Annotatie

Berthy van den Broek

ANNOTATIE

Tycho Lam

1. ABRvS 27 september 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:2596) gaat over de betekenis van een voorbereidingsbesluit. Hierna zal eerst de werking van het voorbereidingsbesluit uiteengezet worden. Daarna wordt nader ingegaan op de uitspraak.
2. Artikel 3.7 van de Wro kent aan de gemeenteraad de bevoegdheid toe om een voorbereidingsbesluit te nemen. Volgens artikel 3.7 lid 4 van de Wro kan in een voorbereidingsbesluit een gebruiksverbod vastgelegd worden. In dat geval wordt in het voorbereidingsbesluit bepaald dat het verboden is het gebruik van daarbij aangewezen gronden of bouwwerken te wijzigen. Tevens kan bepaald worden dat het mogelijk is binnen de bij het voorbereidingsbesluit gestelde regels bij een omgevingsvergunning van het in het voorbereidingsbesluit vastgelegde verbod af te wijken. Een voorbereidingsbesluit vervalt indien niet binnen een jaar na inwerkingtreding daarvan een ontwerpbestemmingsplan ter inzage is gelegd (art. 3.7 lid 5 Wro). Aanvragen om omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen (art. 2.1 lid 1 onderdeel a Wabo) en aanleggen (art. 2.1 lid 1 onderdeel b Wabo) die worden ingediend nadat het voorbereidingsbesluit in werking is getreden, moeten op grond van artikel 3.3 lid 1 van de Wabo aangehouden worden. In artikel 3.3 lid 2 van de Wabo is bepaald wanneer de aanhoudingsplicht eindigt. Dat is onder meer het geval als niet binnen de in artikel 3.7 lid 5 van de Wro gestelde termijn een ontwerpbestemmingsplan ter inzage is gelegd (art. 3.3 lid 2 onderdeel a Wabo) of niet tijdig omtrent vaststelling van het bestemmingsplan wordt besloten (art. 3.3 lid 2 onderdeel b Wabo). Dit laatste wordt in de praktijk nog weleens vergeten: het voorbereidingsbesluit vervalt ook als tijdig een ontwerpbestemmingsplan ter inzage is gelegd, maar de gemeenteraad vervolgens niet binnen twaalf weken na de termijn van terinzagelegging van het ontwerpbestemmingsplan omtrent vaststelling van het bestemmingsplan beslist. Voorts is van belang dat het vervallen van de voorbereidingsbescherming niet betekent dat daarmee ook een in een voorbereidingsbesluit vastgelegd gebruiksverbod eindigt. Dat verbod vervalt pas als het voorbereidingsbesluit vervalt (zie art. 3.7 lid 5 Wro).
3. De gemeenteraad van Zaanstad had op 13 november 2013 een voorbereidingsbesluit

genomen, dat op 21 november 2013 in werking trad. Het bijzondere van de casus is dat voor het gebied waarop het voorbereidingsbesluit betrekking had, geen bestemmingsplan (meer) gold. Op 23 juli 2014 is een aanvraag omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen ingekomen. De bouwaanvraag had betrekking op de bouw van steigers ten behoeve van de in- en verkoop van vaartuigen in het gebied waarvoor het voorbereidingsbesluit gold. Op 20 november 2014 is een ontwerpbestemmingsplan ter inzage gelegd. De gemeenteraad heeft vervolgens niet tijdig (d.w.z. binnen de termijn van art. 3.8 lid 1 aanhef en onderdeel e Wro) omtrent vaststelling besloten. Het gevolg daarvan was, dat het voorbereidingsbesluit ten tijde van het besluit op de aanvraag was vervallen. Op 12 maart 2015 heeft de gemeenteraad een nieuw voorbereidingsbesluit genomen. Vervolgens hebben burgemeester en wethouders de omgevingsvergunning op 15 maart 2015 verleend.

4. Zoals hiervoor is toegelicht, was de aanhoudingsplicht die vanwege het eerste voorbereidingsbesluit was ontstaan, vervallen toen omtrent de aanvraag omgevingsvergunning werd besloten. Als gevolg van het nieuwe voorbereidingsbesluit kon geen nieuwe aanhoudingsplicht ontstaan. Dat volgt uit artikel 3.3 lid 1 van de Wabo, dat bepaalt dat de aanhoudingsplicht slechts geldt indien 'vóór de dag van ontvangst van de aanvraag' een voorbereidingsbesluit in werking is getreden. Aan die voorwaarde is voor het tweede voorbereidingsbesluit niet voldaan. Volgens de rechtbank moest, bij gebreke van een geldend bestemmingsplan, het tweede voorbereidingsbesluit samen met het in voorbereiding zijnde bestemmingsplan, als planologisch regime aangemerkt worden en moest de bouwaanvraag aan dat regime getoetst worden. De Afdeling maakt terecht korte metten met deze redenering. Een voorbereidingsbesluit of een ontwerpbestemmingsplan is volgens artikel 2.10 van de Wabo geen toetsingsgrond voor een bouwaanvraag. Daarmee is de kous echter niet af. In een soort overweging ten overvloede overweegt de Afdeling nog het volgende: 'Weliswaar was op 12 maart 2015 door de raad van de gemeente Zaanstad een voorbereidingsbesluit genomen, maar in dit voorbereidingsbesluit is geen toepassing gegeven aan artikel 3.7, vierde lid, van de Wro.' De Afdeling lijkt in deze overweging te suggereren dat een in een voorbereidingsbesluit vastgelegd gebruiksverbod ook gevolgen kan hebben voor een bouwaanvraag die voorafgaand aan de inwerkingtreding van het voorbereidingsbesluit in werking is getreden, omdat voor het betreffende bouwplan dan tevens het verbod van artikel 2.1 lid 1 onderdeel c van de Wabo (het is verboden zonder omgevingsvergunning gronden of bouwwerken te gebruiken in strijd met een voorbereidingsbesluit voor zover toepassing is gegeven aan artikel 3.7 lid 4 tweede volzin Wro) van toepassing zou zijn. Die suggestie wordt naar mijn oordeel ten onrechte gewekt. Uitgangspunt van de Wro en de Wabo is immers dat bouwaanvragen beoordeeld moeten worden op basis van het recht zoals dat geldt ten tijde van de aanvraag.

ANNOTATIE

Tonny Nijmeijer

1. De uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 6 september 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:2412) is het signaleren waard vanwege een monumentenaspect en een algemeen bestuursrechtelijk aspect. In deze zaak is de (beoogde) aanwijzing van een 'gemeentelijk monument-light' aan de orde. Dat type monument kwam in de Monumentenwet 1988 niet voor en de opvolgende Erfgoedwet kent het begrip evenmin. Monumenten die op grond van die wetten zijn aangewezen, worden ingevolge artikel 1.1 van de Wabo aangeduid met 'rijksmonument'. Wat betreft de aanwijzing van gemeentelijke monumenten, bepaalt de gemeenteraad bij verordening naar eigen inzicht onder welke omstandigheden monumenten kunnen worden aangewezen en hoe dergelijke monumenten moeten worden genoemd. Juridisch relevanter – want méér dan alleen het plakken van een etiket – is dat onroerende zaken op grond van de Erfgoedwet in de regel in zijn geheel als monument worden aangewezen. Als een woning bijvoorbeeld monumentale waarden representeert in de kozijnverdeling in de voorgevel, dan kan de aanwijzing tot monument niet beperkt blijven tot dat onderdeel van de woning. Aanwijzing tot monument omvat in dat geval de gehele woning (zie o.a. ABRvS 14 november 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BY3086, met name r.o. 3.1 en ABRvS 7 juli 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BNo492, met name r.o. 2.5.1; een uitzondering op dit uitgangspunt geldt voor onderdelen van een onroerende zaak die functioneel en bouwkundig geen deel daarvan uitmaken en die niet met het monument kunnen worden 'vereenzelvigd', aldus o.a. ABRvS 16 januari 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BY8495, met name r.o. 4.2). Gaat het om een gemeentelijk monument, dan staat het gemeenten vrij om te bepalen dat onroerende zaken gedeeltelijk als monument kunnen worden aangewezen. Het college van B en W van Groningen beoogde dat in casu blijkbaar met de aanwijzing tot 'light' monument, ware het niet dat in de Groningse monumentenverordening ten tijde van het bestreden besluit een grondslag voor een gedeeltelijke aanwijzing ontbrak.

2. Dat brengt mij bij het algemeen bestuursrechtelijke aspect in deze uitspraak. Definitieve geschilbeslechting staat tegenwoordig hoog in het vaandel van de bestuursrechter. En terecht. Het in stand laten van de rechtsgevolgen is een van de uitspraakbevoegdheden waarmee de bestuursrechter een bestuursprocesrechtelijke knoop kan doorhakken. Daarbij dient hij

uiteraard wél te blijven binnen de grenzen die aan een behoorlijke rechtspleging worden gesteld. Een daarvan is het verbod op *reformatio in peius* van de rechtzoekende: door het instellen van beroep mag de rechtzoekende niet in een slechtere rechtspositie komen te verkeren dan het geval zou zijn als hij géén beroep zou hebben ingesteld. Doordat de rechtbank de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand laat en deze rechtsgevolgen uitlegt als de aanwijzing van het gehele pand als gemeentelijk monument, ontstaat ook een vergunningplicht als bedoeld in artikel 2.2 lid 1 onderdeel a van de Wabo voor wijzigingen aan onderdelen van het pand die ingevolge het aanwijzingsbesluit van B en W nu juist buiten de beschermde status van gemeentelijk monument – en dus buiten de reikwijdte van de omgevingsvergunningplicht – zouden blijven. Ergo: de uitspraak van de rechter in eerste aanleg verslechtert de rechtspositie van de rechtzoekende in vergelijking tot het bestreden besluit. *Reformatio in peius* dus.

ANNOTATIE

mr. D.S.P. Roelands-Fransen

1. In deze aflevering zijn twee uitspraken opgenomen die daags na elkaar zijn gewezen, maar niet met elkaar in lijn zijn. Centraal in beide uitspraken staat de mogelijkheid om met toepassing van artikel 4 lid 11 van bijlage II bij het Bor medewerking te verlenen aan ander gebruik van gronden of bouwwerken dan bedoeld in artikel 4 lid 1 tot en met 10 van bijlage II bij het Bor, voor ten hoogste een termijn van tien jaar.
2. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft op 16 augustus 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:2212) een uitspraak gedaan waar de vraag centraal stond of met toepassing van artikel 4 lid 11 van bijlage II Bor ter legalisering van twee feitelijk reeds langere tijd aanwezige chalets een omgevingsvergunning kon worden verleend. De centrale vraag in hoger beroep was of de termijn van tien jaar waarvoor een tijdelijke omgevingsvergunning met toepassing van de kruimelregeling kan worden verleend, begint op het moment waarop een vergunning voor gebruik in strijd met het bestemmingsplan wordt verleend dan wel op het moment dat het strijdige gebruik feitelijk een aanvang neemt.
3. In de uitspraak van 22 februari 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:487) bepaalde de Afdeling dat de termijn van tien jaar aanvangt op het moment van de eerste verlening van de omgevingsvergunning, ook als die vergunning is verleend op een andere grondslag dan artikel 4 lid 11 van bijlage II Bor. Dat betekent dat wanneer op de voet van artikel 17 Wro ooit een vergunning wegens strijdig gebruik is verleend, die datum bepalend is voor de vraag of nog een omgevingsvergunning met toepassing van artikel 4 lid 11 van bijlage II Bor kan worden verleend.
4. In voornoemde uitspraak van 16 augustus 2017 ziet de Afdeling zich – gelet op het feit dat de betreffende chalets al langere tijd aanwezig waren – gesteld voor de vraag of de termijn van tien jaar ook kan aanvangen op het moment waarop het illegale gebruik feitelijk is begonnen. De Afdeling beantwoordt die vraag ontkennend. Volgens de Afdeling biedt noch de tekst noch de toelichting van artikel 4 lid 11 van bijlage II Bor aanknopingspunten dat gekeken moet worden naar de periode voorafgaand aan de eerste vergunningverlening. In dit specifieke

geval waren de chalets weliswaar al jarenlang feitelijk aanwezig maar was nooit eerder een omgevingsvergunning verleend. Dat betekent naar het oordeel van de Afdeling dat niets in de weg staat aan vergunningverlening op grond van artikel 4 lid 11 van bijlage II Bor.

5. Twee dagen later doet de Rechtbank Noord-Holland uitspraak in een kwestie met een vergelijkbare rechtsvraag (ECLI:NL:RBNHO:2017:7025). Centraal in die uitspraak stond de vraag of met toepassing van artikel 4 lid 11 van bijlage II Bor medewerking kon worden verleend aan het twaalf keer per jaar houden van motorcrosstrainingen voor de duur van tien jaar. Anders dan in de hierboven besproken uitspraak, was in 2007 voor eenzelfde activiteit ook al een vergunning verleend op grond voor een periode van vijf jaar (ex art. 17 Wro). Deze periode eindigde op 1 januari 2012. Nadien was een aantal keer nog een vergunning verleend voor een motorcrossevenement voor één dag. Met inachtneming daarvan had het college van burgemeester en wethouders van Den Helder op 20 juli 2016 een omgevingsvergunning verleend voor de duur van vier jaar tot uiterlijk 1 september 2020.

6. De vraag die de rechtbank moet beantwoorden is op welk moment sprake is van het verstrijken van de periode van tien jaar. Overeenkomstig de hierboven genoemde uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:487) bestaat geen discussie dat de datum waarop de periode van tien jaar waarvoor een tijdelijke omgevingsvergunning kan worden verleend, is aangevangen op 7 februari in 2007. De rechtbank meent vervolgens dat de periode van tien jaar eindigt op 7 februari 2017. De rechtbank overweegt daarbij dat de periode die ligt tussen het verstrijken van de eerdere tijdelijke vergunning (2012) en het moment waarop de nieuwe omgevingsvergunning is verleend (2016) bij het bepalen van de periode van tien jaar dient te worden meegeteld. Indien daaraan voorbij gegaan zou worden, zou de periode van tien jaar als bedoeld in artikel 4 lid 11 van bijlage II Bor feitelijk veel langer kunnen duren. De rechtbank acht dit in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

7. De interessante vraag doet zich nu voor of de uitspraak van de rechtbank (eventueel) in hoger beroep standhoudt indachtig de twee dagen eerder verschenen uitspraak van de Afdeling. Ik meen dat de lijn van de rechtbank zuiverder is, echter voor het oordeel van de Afdeling valt uit praktisch oogpunt wel wat te zeggen. Daarbij plaats ik overigens de kanttekening dat in de casus waarover de Afdeling zich uit diende te laten, lastiger te achterhalen viel vanaf welk moment de illegale chalets feitelijk aanwezig waren. Dat is in de casus van het motorcrossterrein veel eenvoudiger vast te stellen. Ik kan mij daarom ook voorstellen dat de Afdeling haar uitspraak van 16 augustus 2017 nuanceert door te bepalen dat de datum van eerste vergunningverlening relevant is ter bepaling van de periode van tien jaar met dien verstande dat voortgezet illegaal gebruik na het verstrijken van de periode waarvoor die eerste vergunning is verleend wel wordt meegerekend bij de periode van tien jaar. Een ander oordeel zou er immers toe leiden dat het zou kunnen lonen om meerdere malen een

tijdelijke omgevingsvergunning aan te vragen voor kortere perioden met tussenpozen waarin het gebruik illegaal wordt voortgezet voordat opnieuw een tijdelijk omgevingsvergunning wordt gevraagd. Dit zou uiteindelijk kunnen resulteren in een eindsituatie waarbij tijdelijk gebruik feitelijk veel langer duurt dan de periode van tien jaar die de wetgever heeft beoogd. Het laatste woord is hierover dus nog niet gezegd!

ANNOTATIE

Sophie Ravelli en Rut Molenaar-Wingens

1. In de uitspraak van 12 juli 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:1889) nuanceert de Afdeling haar vaste jurisprudentie dat de termijn voor het indienen van nieuwe beroepsgronden wordt beperkt wanneer de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (StAB) om advies wordt gevraagd. Twee elementen spelen in deze uitspraak van de Afdeling en de uitspraak van de Rechtbank Limburg in eerste aanleg van 27 mei 2017 (ECLI:NL:RBLIM:2016:4472) een samenhangende rol:

a. inschakelen van de StAB door de rechtbank; en

b. de beroepsgrond dat ten onrechte geen verklaring van geen bedenkingen (vvgb, art. 2.27 Wabo jo. art. 6.5 Bor) is afgegeven door de raad van de gemeente Leudal.

2. De procedure heeft betrekking op een omgevingsvergunning (art. 2.1 lid 1 Wabo) voor een metaal(afval)verwerkingsbedrijf. Het betreft een omgevingsvergunning voor bouwen (categorie a), gebruik in strijd met het bestemmingsplan (categorie c), oprichten, veranderen, in werking hebben of veranderen van de werking van een inrichting (categorie e); en andere bij algemene maatregel van bestuur aangewezen activiteiten die van invloed kunnen zijn op de fysieke leefomgeving (categorie i). De door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leudal op 23 oktober 2014 verleende omgevingsvergunning is gericht op legalisering van het metaalbedrijf. Twee partijen hebben tegen de omgevingsvergunning bezwaar en daarna beroep ingesteld omdat zij, kort gezegd, vrezen voor geluidhinder.

3. Vast staat dat de raad van de gemeente Leudal voor het afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het metaalbedrijf niet de vereiste verklaring van geen bedenkingen (vvgb) heeft afgegeven. De Rechtbank Limburg oordeelt in eerste aanleg dat dit bevoegdheidsgebrek met toepassing van artikel 6:22 Awb kan worden gepasseerd, omdat er geen twijfel over bestaat dat de raad de vvgb zou hebben afgegeven. Indien een vvgb zou zijn afgegeven, dan had dit volgens de rechtbank materieel niet tot een andere uitkomst van de besluitvorming geleid. Naar het oordeel van de rechtbank zijn eiseressen daarom niet benadeeld door het ontbreken van een vvgb. Voor een deskundig oordeel over de te verwachten geluidhinder

heeft de rechtbank de StAB gevraagd een advies uit te brengen. Uit het StAB-advies volgt dat de gevolgen van de vergunde activiteiten voor de geluidsimmissies ter plaatse van de gevoelige objecten – een woning en bedrijfswoningen op nabijgelegen percelen – zowel planologisch als milieutechnisch aanvaardbaar zijn. De rechtbank heeft dit advies overgenomen en de beroepen ongegrond verklaard.

4. Een van de eiseressen in eerste aanleg, een naastgelegen soortgelijk metaalbedrijf dat vreest voor geluidhinder ter plaatse van bedrijfswoningen, heeft tegen de uitspraak van de rechtbank hoger beroep ingesteld (appellante 1). In incidenteel hoger beroep stelt de vergunninghouder (appellante 2) dat de rechtbank ten onrechte is ingegaan op de vraag of een vvgb van de raad was vereist. Appellante 1 heeft deze grond namelijk pas aangevoerd nadat de StAB advies had uitgebracht en dat is – aldus vergunninghouder – in strijd met de goede procesorde.

5. Ingevolge artikel 6:7 Awb geldt een reguliere termijn van zes weken om een gemotiveerd beroepschrift in te dienen. Uit artikel 6:6 Awb kan worden afgeleid dat de indiener van een pro-forma beroep een termijn krijgt om de gronden van het beroep in te dienen. Na indiening van het (aangevulde) beroepschrift mogen nog tot en met de zitting nieuwe beroepsgronden worden ingediend, tenzij de goede procesorde zich hiertegen verzet. Het is inmiddels standaardjurisprudentie dat in zaken waarin de StAB om advies wordt gevraagd, het indienen van beroepsgronden niet mogelijk is later dan drie weken nadat de StAB is verzocht een advies uit te brengen (zie bijv. ECLI:NL:RVS:2013:BY8552; ECLI:NL:RVS:2016:1814 en ECLI:NL:RBOBR:2016:3295). Blijkens de uitspraak die hier aan de orde is, geldt dit uitgangspunt om te verzekeren dat beroepsgronden die aanleiding geven om de StAB in te schakelen tijdig bekend zijn. Dat is begrijpelijk, want bij het indienen van dergelijke beroepsgronden op een later moment zou de StAB het onderzoek mogelijk opnieuw moeten doen of is de StAB niet meer in de gelegenheid een deskundig oordeel te vellen over die gronden. Dat is inefficiënt en onwenselijk.

6. De Afdeling nuanceert in de voorliggende uitspraak het uitgangspunt dat in de standaardjurisprudentie wordt gehanteerd. De Afdeling oordeelt namelijk dat de hiervoor genoemde driewekenregel niet geldt voor processuele gronden, omdat het advies van de StAB daarop geen betrekking heeft. Het betreft immers een deskundigenadvies juist over de niet hoofdzakelijk procedurele onderdelen van een zaak.

7. De nuancering van de Afdeling is begrijpelijk, gelet op de rol van de StAB en de deskundige aard van gevraagde adviezen. Tegelijkertijd vragen wij ons af in hoeverre je in alle gevallen een duidelijk onderscheid kunt maken tussen louter procedurele gronden en inhoudelijke gronden.

8. Het is niet ongebruikelijk dat, gelet bijvoorbeeld op de verwevenheid van procedurele beroepsgronden met inhoudelijke beroepsgronden, een advies van de StAB ook de procedurele beroepsgronden raakt. Een voorbeeld kan zijn, ook in de hier voorliggende procedure niet ondenkbaar, dat de vvgb van de raad of een ander bestuursorgaan, juist ziet op een onderwerp dat in het advies van de StAB is betrokken. Daarbij kan worden gedacht aan een vvgb die moet worden gevraagd omdat een vergunning op grond van de Wet natuurbescherming wordt aangehaakt bij de omgevingsvergunning (artikelen 2.2aa en 6.10a Bor). Het Wnb-bevoegd gezag (in de regel de provincie) zal dan door middel van de al dan niet te verlenen vvgb de door het Wabo-bevoegd gezag (in de regel het college van burgemeester en wethouders van een gemeente) voorbereide Wnb-besluitvorming moeten beoordelen. Als de StAB om advies is gevraagd over de aangehaakte Wnb-vergunning, dan lijkt het ons niet wenselijk dat de driewekenregel voor het indienen van nieuwe beroepsgronden wordt opgerekt met de mogelijkheid om toch nog op een later moment te kunnen aanvoeren dat ten onrechte geen vvgb van de provincie is verkregen, welke vvgb juist op het Wnb-onderdeel betrekking heeft.

9. Het valt dus te bezien of het ontbreken van een vvgb of een andere nieuwe beroepsgrond eenvoudig als louter procedureel kan worden aangemerkt. Het is wellicht nauwkeuriger om bij de beoordeling van de goede procesorde niet al te veel gewicht toe te kennen aan de vraag of sprake is van een procedurele grond of een inhoudelijke grond, maar om te bezien of de beroepsgrond raakt aan de adviesvraag waarvoor de StAB is ingeschakeld of wellicht, indien eerder aangevoerd, aanleiding zou hebben gegeven voor een adviesvraag aan de StAB. Is daarvan geen sprake, dan kan het indienen van die beroepsgrond buiten de driewekentermijn toelaatbaar worden geacht. Het nadeel daarvan is wel dat de Afdeling in dat geval steeds per nieuwe beroepsgrond moet bezien of deze aanleiding geeft tot het inschakelen van de StAB alvorens kan worden besloten of het indienen daarvan nog toelaatbaar is. Om deze beoordeling te kunnen maken, zal de beroepsgrond waarschijnlijk toch meteen inhoudelijk behandeld moeten worden. Nadere jurisprudentie over dit onderwerp zal moeten uitwijzen hoe de Afdeling hiermee omgaat.

10. Overigens passeren zowel de rechtbank als de Afdeling het ontbreken van een vvgb met toepassing van artikel 6:22 Awb. De rechtbank is er volgens de Afdeling terecht van uitgegaan dat er geen twijfel over mogelijk was dat de raad akkoord was. Zij acht daarbij van belang dat de raad in 2009 en 2012 door vaststelling van bestemmingsplannen al heeft geprobeerd het metaalbedrijf positief te bestemmen en dat ten tijde van de uitspraak van de rechtbank een bestemmingsplan met dezelfde strekking in voorbereiding was. Voor het passeren van gebreken met toepassing van artikel 6:22 Awb is vereist dat de belanghebbende niet is benadeeld door het gebrek. De Afdeling gaat hierop in met een korte overweging dat de raad

zonder twijfel akkoord is met de omgevingsvergunning. Dit oordeel is op zich niet verrassend, gelet op eerdere jurisprudentie van de Afdeling. In een uitspraak van 6 april 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:921) had het college nagelaten de raad een vvgb te vragen. Ook in dit geval werd het gebrek gepasseerd en werd daarbij van belang geacht dat het standpunt van de raad bekend was, zonder daarbij uitvoerig in te gaan op de vraag in hoeverre de belanghebbende was benadeeld door het bevoegdheidsgebrek.

11. Toch is het jammer dat de Afdeling niet nader ingaat op de vraag in hoeverre appellante door het ontbreken van een vvgb is benadeeld. Onzes inziens is het namelijk heel goed mogelijk dat belanghebbenden wel zijn benadeeld, ook als duidelijk is wat het standpunt van de raad is. Dit heeft te maken met de bevoegdheden van de raad die zijn gekoppeld aan de vvgb. Op grond van artikel 2.27 lid 4 van de Wabo kan de raad voorschriften verbinden aan de verklaring. Ook heeft de raad de bevoegdheid om het college te verzoeken de omgevingsvergunning te wijzigen of in te trekken (art. 2.29 lid 1 Wabo). Het is de vraag of de raad deze bevoegdheden nog heeft, nu het ontbreken van de vvgb is gepasseerd. Het is goed te beargumenteren dat belanghebbenden door het ontbreken van die bevoegdheden zijn benadeeld en dat het bevoegdheidsgebrek om die reden niet kan worden gepasseerd.

12. Wij vragen ons af waarom de Afdeling er niet voor heeft gekozen een bestuurlijke lus toe te passen. Omdat de raad toch al akkoord was, was het gebrek relatief eenvoudig te herstellen door alsnog een vvgb te laten afgeven. De onduidelijkheden met betrekking tot de bevoegdheden die aan de verklaring zijn gekoppeld hadden daarmee kunnen worden voorkomen.

ANNOTATIE

Berthy van den Broek

1. In deze annotatie staat de vraag centraal of (de vrees voor) nadelige gezondheidseffecten van een planologische ontwikkeling een rol mogen spelen bij de beoordeling van een aanvraag om planschadevergoeding. Recentelijk oordeelde de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRvS of de Afdeling) over dit onderwerp in het kader van een aanvraag om planschadevergoeding vanwege respectievelijk de uitbreiding van een veehouderij (ABRvS 28 juni 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1712 (Montferland)), de oprichting van windturbines (ABRvS 26 juli 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2025 (Giessenlanden)) en de oprichting van een hoogspanningsleiding (ABRvS 5 juli 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1755 (Wateringen-Zoetermeer)).

2. Het valt op dat in de bovengenoemde zaken door de aanvragers wordt gesteld dat de vrees voor gezondheidsschade invloed heeft op de waarde van het pand en dat deze waardevermindering feitelijk en objectief is vast te stellen, bijvoorbeeld aan de hand van de WOZ-waarde. De Afdeling is hiervan niet onder de indruk en stelt in de uitspraak *Montferland* (ECLI:NL:RVS:2017:1712) onomwonden dat de angst van toekomstige kopers geen rol speelt in de planvergelijking en dus ook buiten beschouwing moet worden gelaten bij de vaststelling van de waardevermindering. Het is vaste jurisprudentie dat bij de vaststelling van de planschadevergoeding wordt uitgegaan van een geobjectiveerde bepaling van de waardevermindering. Maatgevend is ‘welke prijs een redelijk denkend en handelend koper voor de onroerende zaak zou hebben geboden onmiddellijk voor de inwerkingtreding van het nieuwe planologische regime en op het tijdstip direct daarna, uitgaande van hetgeen maximaal op grond van het oude en nieuwe planologische regime kon worden gerealiseerd’ (zie r.o. 4.6 van de overzichtsuitspraak ABRvS 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582). Kennelijk betreft een redelijk denkend en handelend koper de ‘onbestemde angst’ voor niet-wetenschappelijk onderbouwde gezondheidseffecten niet bij de prijs van een woning. Dit zijn ‘subjectieve elementen’ die geen rol spelen bij de beoordeling van een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade. Of, zoals de Afdeling overweegt in de uitspraak Wateringen Zoetermeer (ECLI:NL:RVS:2017:1755): ‘de gestelde vrees voor het ontstaan van gezondheidsschade is een gevolg van de subjectieve beleving van het wonen in de buurt van

een hoogspanningslijn'. Alleen de objectief te verwachten gevolgen van het nieuwe planologische regime zijn van belang (vgl. ABRvS 21 oktober 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BKo823).

3. De Afdeling overweegt, conform vaste jurisprudentie, bovendien dat in de planvergelijking slechts de ruimtelijke gevolgen en de objectief te verwachten overlast van een bestemming relevant zijn (r.o. 2.12 van de overzichtsuitspraak ABRvS 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582). Bepalend is dus primair of de gezondheidseffecten objectief zijn vastgesteld en of deze zijn toe te rekenen aan het planologische besluit. De vraag is echter of gezondheidseffecten naar hun aard kunnen worden beschouwd als ruimtelijke gevolgen.

4. Onder ruimtelijke gevolgen wordt mede verstaan de 'de objectief redelijkerwijs te verwachten overlast, dat wil zeggen de overlast die inherent is aan het planologisch mogelijk gemaakte gebruik' (ABRvS 28 januari 2015, ECLI:NL:RVS:2015:214). Het moet dus gaan om overlast die inherent is aan het gebruik dat het bestemmingsplan toestaat. Voorbeelden zijn: lichthinder bij kassen, een verkeersaantrekkende werking van parkeerplaatsen, winkels of horeca en geluidhinder bij wegen. Het is dus niet zo dat bestemmingen met een subjectieve, negatieve gevoelswaarde, zoals een crematorium of een seksinrichting, nimmer aanleiding kunnen geven tot de toekenning van schadevergoeding. De subjectieve, negatieve gevoelswaarde wordt niet meegewogen bij het vaststellen van de waardevermindering, maar de objectief bepaalde overlast die het gevolg is van een dergelijke bestemming, wel. De uitspraak ABRvS 17 november 2010 (ECLI:NL:RVS:2010:BO4226) gaf een voorbeeld van de wijze waarop de redelijkerwijs te verwachten overlast van een bestemming moet worden bepaald. In deze zaak werd een seksinrichting planologisch mogelijk gemaakt op een locatie waar voorheen een kleine supermarkt of videotheek mocht worden gevestigd. De Afdeling overwoog in de uitspraak van 17 november 2010 dat van het college werd verlangd dat aan de hand van concrete gegevens een duidelijk beeld wordt gegeven van de door omwonenden te ondervinden overlast bij een maximale invulling van het oude planologische regime in de vorm van een kleine supermarkt of videotheek en hoe die zich verhoudt tot de overlast die onder het nieuwe regime door een seksinrichting kan worden veroorzaakt.

5. In de onderhavige zaken is er ook sprake van 'objectief te verwachten overlast', die overigens niet in alle gevallen leidt tot een waardevermindering van de woning. In de zaak *Montferland* (ECLI:NL:RVS:2017:1712) gaat het om de geurbelasting van een veehouderij. De StAB concludeert dat de geurhinder op de percelen van enkele appellanten toeneemt, zodat zij in een planologisch nadeliger situatie zijn komen te verkeren. Deze toename van de geurbelasting leidt echter niet tot een waardevermindering van de woningen. Ten aanzien van de gezondheidseffecten overweegt de Afdeling dat uit het in 2016 opgestelde rapport 'Veehouderij en gezondheid omwonenden' van het RIVM geen eenduidig antwoord kan

worden afgeleid op de vraag of het wonen in de buurt van veehouderijen effect kan hebben op de gezondheid van omwonenden.

6. In de zaak *Wateringen-Zoetermeer* is sprake van een planologisch nadeliger situatie vanwege visuele hinder, horizonvervuiling en geluidoverlast van de hoogspanningsleiding, zo blijkt uit de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 21 april 2016 (ECLI:NL:RBDHA:2016:4780). In de Afdelingsuitspraak *Wateringen-Zoetermeer* (ABRvS 5 juli 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1755) gaat het over de vrees voor de gezondheidseffecten van (elektrisch geladen) fijnstof. Onder verwijzing naar – onder meer – een rapport van het RIVM concludeert de Afdeling dat ‘niet aannemelijk is dat bovengrondse hoogspanningslijnen invloed hebben op de schadelijke gezondheidseffecten van fijnstof’. De rechtbank had in de voornoemde uitspraak overwogen ‘dat er op basis van de thans beschikbare algemene wetenschappelijke inzichten geen reden is om aan te nemen dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn en het ontstaan van gezondheidsschade’.

7. In de zaak *Giessenlanden* (ABRvS 26 juli 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2025) is sprake van een planologisch nadeliger situatie ten gevolge van de oprichting van drie windturbines. Er is sprake van een wijziging van het uitzicht en de karakteristiek van de omgeving. Daarnaast wordt onderzocht of er sprake is van een toename van schaduwhinder en geluidhinder. Geconcludeerd wordt dat er geen sprake is van relevante schaduwhinder of lichtreflectie en dat toename van de geluidhinder beperkt zal zijn. De toename van de geluidhinder leidt niet tot een waardevermindering, zo oordeelt de Afdeling. Ook in deze uitspraak worden gezondheidseffecten aan de orde gesteld. Het gaat dan om de effecten van laagfrequent geluid, waarnaar het RIVM onderzoek heeft verricht. Er is geen ‘betrouwbaar bewijs’ aangetroffen voor de bewering dat laagfrequent geluid van windturbines klinische ziekten bij mensen kan veroorzaken, concludeert de Afdeling.

8. Uit de overwegingen van de Afdeling blijkt dat de resultaten van (wetenschappelijk) onderzoek bepalend zijn voor de vraag of een redelijk denkend en handelend koper mogelijke gezondheidsrisico’s mee laat wegen bij het bepalen van de koopprijs. De Afdeling legt de lat hoog: wanneer er geen (betrouwbaar) wetenschappelijk bewijs voorhanden is of de wetenschappelijke inzichten geen eenduidig beeld schetsen, wordt de vrees voor mogelijke gezondheidseffecten beschouwd als een ‘subjectieve beleving’. Het gezondheidseffect is in dat geval geen ‘objectief te verwachten gevolg’ van het nieuwe planologische regime en de Afdeling gaat ervan uit dat een redelijk denkend en handelend koper zich hierdoor niet laat beïnvloeden.

9. Maar wanneer (wetenschappelijke) onderzoeken aantonen dat er een risico is op nadelige gezondheidseffecten, zal er dan wel sprake kunnen zijn van een ‘objectief te verwachten

gevolg' van het nieuwe planologische regime? In het rapport 'Veehouderij en Gezondheid Omwonenden (aanvullende studies)' dat het RIVM in 2017 uitbracht, wordt bijvoorbeeld geconcludeerd dat rondom pluimveehouderijen en geitenhouderijen mensen een grotere kans hebben op een longontsteking. Ik ben benieuwd of dit rapport ertoe zal leiden dat in de toekomst de hierboven genoemde gezondheidsrisico's mogen worden meegenomen bij de planvergelijking als een 'objectief te verwachten ruimtelijk gevolg' van een nieuw planologisch regime dat de vestiging of uitbreiding van een geitenhouderij of pluimveehouderij mogelijk maakt. Uit de hiervoor besproken uitspraken kan naar mijn mening niet worden afgeleid, dat nadelige gezondheidseffecten nimmer zouden kunnen worden aangemerkt als 'ruimtelijke gevolgen'. De Afdeling lijkt meer te benadrukken dat de gezondheidseffecten van het wonen nabij hoogspanningsleidingen, windturbines of intensieve veehouderijen in wetenschappelijk onderzoek onomstotelijk moeten zijn aangetoond. Wanneer dat het geval is, zouden deze nadelige gezondheidseffecten een rol (moeten) kunnen spelen bij de planvergelijking.

RECHTSPRAAK

Franekeradeel/weigering omgevingsvergunning

Weigering omgevingsvergunning vanwege vestigingsbeleid. Strijd met Dienstenrichtlijn. Conclusie advocaat-generaal van HvJ. Bescherming stedelijk milieu.

Eiseres betoogt dat de weigering van de omgevingsvergunning vanwege het vestigingsbeleid in strijd is met de Dienstenrichtlijn. Naar het oordeel van de rechtbank kan uit de in de uitspraak geciteerde overwegingen van de conclusie van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van 18 mei 2017 (zaak C-31/16) niet worden afgeleid dat het vestigingsbeleid in dit geval in strijd komt met de Dienstenrichtlijn. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat het vestigingsbeleid is gericht op het verbinden van de supermarktfunctie aan de binnenstad om de binnenstad vitaal en aantrekkelijk te houden (het voorkomen van leegstand en het behoud van voldoende voorzieningen). Door eiseres is niet aannemelijk gemaakt dat de doelstelling van het vestigingsbeleid, gelet op voormelde conclusie van de advocaat-generaal van het HvJ, niet kan worden aangemerkt als de bescherming van het stedelijk milieu en in die zin een dwingende reden van algemeen belang. De enkele, ter zitting naar voren gebrachte, stelling dat het uiteindelijke arrest van het HvJ zal uitgaan van een striktere interpretatie van het begrip dwingende reden van algemeen belang is daartoe onvoldoende.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 24-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:4584

Zaaknummer: LEE 17/1749 en 17/3351

Wetsartikelen: 1 lid 1 Dienstenrichtlijn, 4 lid 1 Dienstenrichtlijn, 4 lid 8 Dienstenrichtlijn, 14 lid 5 Dienstenrichtlijn, 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo en 2.12 lid 1 Wabo

RECHTSPRAAK

Leudal/handhaving

Handhaving. Heroverweging bezwaarprocedure. Toetsing ex nunc of ex tunc?

Volgens vaste jurisprudentie is de hoofdregel in het bestuursrecht dat de heroverweging in de bezwaarprocedure plaatsvindt met inachtneming van de feiten en omstandigheden die zich dan voordoen en de op dat moment geldende rechts- en beleidsregels. Bij het heroverwegen van een besluit dat gaat om handhaving kan dit in specifieke gevallen anders zijn (zie bijv. ABRvS 21 december 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3388). Door de besluitvorming zoals die in deze zaak is geschied, is pas voor het eerst bij het bestreden besluit een inhoudelijk standpunt door verweerder ingenomen op basis van de op dat moment bestaande situatie. Hiermee is, gelet ook op het handhavingsverzoek, eiser een standpunt en beslissing van verweerder onthouden of er ten tijde van dat verzoek sprake was van een overtreding waartegen handhavend kon worden opgetreden. Door in het bestreden besluit, op basis van de feitelijke omstandigheden van dat moment, af te zien van handhaving omdat volgens verweerder geen sprake was van een overtreding, heeft verweerder gehandeld in strijd met de artikelen 7:11 en 7:12, eerste lid, van de Awb.

Verweerder wordt opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het volgende.

In bezwaar zal allereerst alsnog een ex tunc-toetsing moeten plaatsvinden met daarbij een concreet standpunt of er aanleiding bestaat om tot handhaving over te gaan. Daarbij merkt de voorzieningenrechter in zijn algemeenheid op dat weliswaar niet met terugwerkende kracht tot handhaving kan worden overgegaan maar dat een besluit tot handhaving zowel kan strekken tot het beëindigen als het beëindigd houden van een overtreding (dus naar de toekomst toe). Dit laatste voorkomt, mede ook uit een oogpunt van rechtszekerheid, dat bij elke nieuwe overtreding weer een verzoek om handhaving moet worden ingediend. Vervolgens zal verweerder moeten beoordelen of er redenen zijn (bijv. vanwege relevante planologische en/of feitelijke omstandigheden) om in bezwaar ex nunc anders te beslissen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:11430

Zaaknummer: AWB 17 / 3765 en AWB 17 / 3764

Wetsartikelen: 7:11 Awb en 7:12 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Schagen/omgevingsvergunning***Kruimelgevallenregeling. Stedelijk ontwikkelingsproject. Tijdelijke omgevingsvergunning voor huisvesten maximaal 64 arbeidsmigranten.***

De rechtbank stelt, onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling van 15 maart 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:694), voorop dat het begrip ‘stedelijk ontwikkelingsproject’ ruimte voor interpretatie laat. Uit voornoemde uitspraak van de Afdeling volgt, anders dan verweerder in het bestreden besluit mede heeft overwogen, dat het antwoord op de vraag of een activiteit kan worden aangemerkt als een stedelijk ontwikkelingsproject niet afhankelijk is van het antwoord op de vraag of per saldo aanzienlijke negatieve gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan als gevolg van het project. De rechtbank is van oordeel dat het huisvesten van maximaal 64 arbeidsmigranten in een bestaand rustig gelegen pand, dat is gesitueerd in een ruim opgezette woonwijk, niet op één lijn kan worden gesteld met een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in onderdeel D 11.2 van de bijlage bij het Besluit m.e.r. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat met onderhavige omgevingsvergunning alleen een wijziging van het gebruik wordt toegestaan. Het bebouwde oppervlak wordt niet uitgebreid. Voorts acht de rechtbank van belang dat het blijkens de nota van toelichting behorende bij het besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Bor (*Stb.* 2014/333, p. 55) de bedoeling van de regelgever is geweest om met de wijziging van het negende lid te voorzien in de behoefte om snel een besluit te kunnen nemen over de toelaatbaarheid van (al dan niet tijdelijke) bewoning van leegstaande (kantoor)gebouwen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:9184

Zaaknummer: HAA 17/587

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb, 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo, 4 aanhef en onderdeel 9 bijlage II Bor en 5 lid 6 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

GS Gelderland

Verweerder heeft niet duidelijk gemaakt waarom de centrale niet ook kan functioneren met beperktere milieukwaliteitsnormen.

Casus

Omgevingsvergunning en maatwerkvoorschriften voor een biomassacentrale. Eiseres voert aan dat de vergunde normen veel te ruim zijn. Verweerder heeft met het opleggen van de normen vergunninghouder enige ruimte willen geven. Uit het MER blijkt dat de verwachte concentraties substantieel lager zijn dan de vergunde normen.

Rechtsvraag

Heeft verweerder voldoende gemotiveerd waarom hij ruimere normen heeft vergund?

Uitspraak

Verweerder heeft bij het nemen van bestreden besluiten vooral gekeken naar het MER. De daarin beschreven inrichting heeft ten grondslag gelegen aan de besluitvorming en de verleende vergunningen. Daarom heeft verweerder voor de inrichting deels strengere normen opgelegd dan in het Activiteitenbesluit zijn opgenomen. Verweerder heeft echter niet zover willen gaan om deze normen terug te brengen tot de concentraties die in het MER worden genoemd. Verweerder wenst vergunninghoudster enige ruimte te geven.

Voorop staat dat verweerder het MER als uitgangspunt voor de vergunningverlening heeft genomen. Gelet daarop kan het bestreden besluit niet worden gedragen door de daaraan ten grondslag gelegde motivering. Uit het MER blijkt namelijk dat de verwachte concentraties van een functionerende centrale substantieel lager zijn dan de in bestreden besluit 3 opgelegde normen. Waarom dan ruimere normen moeten worden vergund, is niet duidelijk geworden. Kortom, verweerder heeft niet duidelijk gemaakt waarom de centrale niet ook kan functioneren met beperktere milieukwaliteitsnormen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 17-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:5945

Zaaknummer: AWB 15-3926

Wetsartikelen: 8.4o WMB en 8.42 WMB

RECHTSPRAAK

Wierden/handhaving

Handhaving. Rijksmonument. Slechte staat. Bijzondere omstandigheid.

De slechte staat waarin een rijksmonument zich bevindt kan een bijzondere omstandigheid vormen op grond waarvan moet worden afgezien van handhavend optreden tegen een overtreding als de onderhavige (het aanbrengen van een zeil op het dak van het rijksmonument), indien het afzien van handhaving is ingegeven door de wens om het rijksmonument voor de toekomst te behouden. Daarvoor is dan wel vereist dat er zicht is op een permanente oplossing met het oog op het behoud van het rijksmonument.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:3911

Zaaknummer: AWB 17/1401

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel e Wabo en 125 Gemeentewet

RECHTSPRAAK

Zevenaar/leges

Legessanctie. Vervallen bevoegdheid heffen leges. Buitenplanse afwijking houdt verband met bestemmingsplan. In behandeling nemen aanvraag als één verstrekte dienst.

De legessanctie brengt mee dat niet alleen de bevoegdheid tot invordering vervalt, maar ook de bevoegdheid tot het heffen van de desbetreffende leges. Voor de toepassing van de legessanctie is maatgevend of de in artikel 3.1 lid 4 Wro genoemde termijn is verstreken ten tijde van het belastbare feit. Ook een buitenplanse afwijking houdt verband met het bestemmingsplan in de zin van artikel 3.1 lid 4 Wro, omdat de noodzaak om een dergelijke vergunning aan te vragen voortvloeit uit de inhoud van het (te oude) bestemmingsplan. Het in behandeling nemen van een aanvraag tot verlening van een omgevingsvergunning moet worden aangemerkt als één door of vanwege het gemeentebestuur verstrekte dienst die verband houdt met het bestemmingsplan. De omstandigheid dat het gemeentebestuur in het kader van de verdere behandeling van de aanvraag werkzaamheden van verschillende aard moet verrichten en verschillende toetsingskaders moet hanteren, is in dit verband van geen belang.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2877

Zaaknummer: 16/06031

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel c Wabo, 3.1 lid 2 Wro en 3.1 lid 4 Wro